

Arrest

nr. 111 329 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier. Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 april 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 10 oktober 2012 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 16 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 18 oktober 2012 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten A.F.S. (...) en van nationaliteit te zijn : Irak het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/10/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“11.1.1. Op 11 november 2012 diende de verzoekende partij een beroep in tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (Stuk 3).

Deze is nog in behandeling bij Uw Raad. Het moge dan ook duidelijk zijn dat zo lang dit dossier in behandeling is bij Uw Raad - de verzoekende partij is er dan ook van overtuigd dat U deze zeer grondig en uitgebreid zal onderzoeken - zij gerechtigd is in België te blijven.

11.1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden:

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

Tijdens de asielprocedure -deze is nog steeds hangende- is de verzoekende partij gerechtigd in België te blijven. Het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg zonder voorwerp, aangezien het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS nog steeds hangende is.

11.1.3. Waaruit volgt dat zolang de verzoekende partij wacht op een uitspraak van uw Raad omtrent het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, de verzoekende partij in België moet kunnen blijven en dus het land niet kan verlaten. Indien dit niet zo zou zijn, zou het beroep, geen daadwerkelijk rechtsmiddel zijn in de zin van artikel 13 EVRM.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.”

3.2. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

3.3. Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) dat op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

3.4. In casu verwijst verzoeker naar het beroep dat hij heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing en is hij van oordeel dat zolang zijn beroep hangende was, hij gerechtigd was in België te blijven. Hij betoogt dat het bestreden bevel zonder voorwerp is vanwege het hangende beroep.

Hij stelt verder dat zolang hij wacht op een uitspraak van de Raad inzake dit hangende beroep, hij in België moet kunnen blijven anders zou het beroep geen daadwerkelijk rechtsmiddel zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.5. De Raad wijst erop dat verzoeker inderdaad beroep had ingediend bij de Raad en dat dergelijk beroep opschortend werkt. Dit heeft dus tot gevolg dat wanneer er een beroep wordt ingediend bij de Raad, het bevel niet ten uitvoer kan worden gelegd.

Dit blijkt immers ook uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Er is aldus geen sprake van een gedwongen verwijdering of teruggedrijving vooraleer het beroep door de Raad werd behandeld. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

3.6. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

3.7. Verder merkt de Raad op dat kan worden opgemerkt dat de Raad op 28 maart 2013 met arrest nr. 100.105 het beroep van verzoeker heeft verworpen en dat hem opnieuw zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker heeft dan ook niet het minste belang meer bij zijn betoog.

3.8. Voor de volledigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker onder het kopje *“moeilijk te herstellen nadeel”* eveneens de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM. De Raad dient op te merken dat hij zijn bloot betoog dat de terugkeer naar Irak niet enkel *“een ernstige aantasting van de levenskwaliteit”* van verzoeker inhoudt maar dat hij ook zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, niet staft met concrete elementen, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van zaken niet aannemelijk wordt gemaakt. Deze bepaling vereist immers dat verzoeker er blijkt van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin

van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES